

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESADESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei
 6 luni 20
 3 luni 10
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, CALEA RAROVEI—5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON № 16/98

S U M A R

Studiul asupra privilegiilor (urmare) de d-l D. Alexandrescu;

Chestiuni sociale—Crimele săvârșite din nevoie, de d-l C. S. Băllan.

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de Casație, secția I: Sanda I. Șaranet cu Ioana Stoica Ion Ion ș. a.;

Idem, secția II: G. Giurea, recurs corecțional în delict de presă;

Idem: G. V. Davițoiu zis Bolez ș. a., dați judecății pentru furt;

Idem, secția III: Carol de Hillerin, cere înscrierea în listele electorale din Constanța;

Curtea de apel Galați, secția II: Moritz Lichtenberg, cere a se constata că pedeapsa la care a fost condamnat este prescrisă;

Judecătoria ocol. I Craiova: P. I. Ballan cu D. T. Olteanu.

Studiu asupra privilegiilor *)

Privilegiul vânzătorului lucrurilor mobile neplătite (art. 1730, 5°)

Dreptul de revendicare al vânzătorului neplătît.

Am văzut că vânzătorul unui lucru mobil al cărui preț nu s'a plătit de cumpărător, are două garanții principale: 1° dreptul de a cere rezilierea contractului; și 2° dreptul de a exercita privilegiul statornicit de art. 1730, 5°.

Aceste drepturi fiind însă mai în totdeauna subordonate condiției ca lucrul vândut să se găsească în posesiunea cumpărătorului, dreptul acestui din urmă, devenit proprietar, de a dispune de lucrul cumpărat și neplătît va compromite adeseori drepturile vânzătorului; de aceea legea îi conferă, în anumite condiții, dreptul de a revendica lucrul.

Această prerogativă derivă, ca și privilegiul pe care îl are vânzătorul neplătît, tot din dreptul vechiu francez. Iată, în adevăr, cum se exprimă în această privință, art. 194 din vechia cutumă a Parisului:

«Qui vend aucune chose mobilière sans jour et sans terme, espérant estre payé promptement, il peut sa chose pour-

suivre en quelque lieu qu'elle soit transportée, pour estre payé du prix qu'il l'a vendue»¹⁾.

Aceasta nu este o revendicare propriu zisă, vânzătorul ne mai putând să exercite asemenea acțiune, de oarece, prin vânzare, fie contractul cu termen sau fără termen, el a încetat de a fi proprietar, și știut este că numai proprietarul are acțiunea în revendicare²⁾.

În specie, nu poate deci să fie vorba decât de revendicarea posesiunii lucrului vândut (*revendicatio pignoris*)³⁾, spre a redobândi dreptul de retenție, pe care vânzătorul l'a pierdut prin predarea lucrului, și spre a împiedica revendicarea lui de către cumpărător⁴⁾.

Dumoulin (Molineus), comentând art. 194 menționat din cutuma Parisului, zicea foarte bine în acest sens:

«Que le vendeur peut poursuivre sa chose pour en être payé du prix, et pour la recouvrer et en demeurer saisié jusqu'à ce qu'il soit payé».

Această teorie, singură juridică, a fost pentru prima oară dezvoltată, în anul 1839, la un con-

¹⁾ Cpr. Pothier, *Tr. de procéd. civile*, X, 488 și *Coutume d'Orléans*, 458, nota 1; Ferrière, asupra cutumei din Paris, art. 176, No. 5; Planiol, II, 1544; Baudry et Loynes, *Privil. et hypothèques*, I, 561, etc.

²⁾ Vezi tom. III, partea 1-a, al Coment. noastre, p. 265 urm. (ed. a 2-a).

³⁾ Cpr. L. 16 § 3, Dig., *De pignoribus et hypothecis*, 20, 1.

⁴⁾ Vezi Laurent, XXIX, 494 urm.; Vigie, III, 1304; Aubry et Rau, V, § 356, p. 164, (ed. a 5-a); Valette, *Privil. et hypothèques*, 90, p. 121 urm.; Guillaouard, *Idem*, I, 411, 412; P. Pont, *Idem*, I, 155; Martou, *Idem*, II, 489; Baudry et Loynes, *Idem*, I, 529, 530; Beudant, *Suretés personnelles et réelles*, I, 455; Colmet de Santerre, IX, 33 bis I-III, etc. — Cu toate acestea, chestiunea este controversată, și unii confundă acțiunea în revendicare cu dreptul de rezoluție opus creditorilor cumpărătorului (Duranton, XVI, 204, 380 și XIX, 120; T. Hue, VII, 173 și XIII, 102), iar alții susțin că ar fi vorba în specie de o adevărată revendicare, însă vânzarea ar fi reziliată de drept, fără intervenția justiției. Vezi în acest din urmă sens, Troplong, *Privil. et hypothèques*, I, 193, combătut în această privință de Moutlon (*Examen critique du Comment. de Troplong sur les privilèges*, I, 131, p. 405 urm.). Cpr. Arntz, IV, 1680; Planiol, II, 1549. În cât privește interesul practic al acestei discuții vezi Beudant, *op. cit.*, I, 456.

*) Vezi *Curierul Judiciar*, No. 32, 39, 43, 44, 45, 47, 55, 57, 60, 66, 67, 68, 69, 71 și 73 din 1910.

care de agregatie, de către *Vuatrin*⁵⁾, pe care am avut onoarea de a-l avea ca profesor de drept administrativ la facultatea din Paris. Acest autor imprumutase însă teoria sa dela cursul lui Bugnet⁶⁾.

Cari sunt condițiile acestei revendicări? Ele sunt în număr de patru: 1° vânzarea trebuie să fie făcută peșin, adică *fără nici un termen de plată*, căci dacă vânzătorul a acordat un termen cumpărătorului, el nu mai poate să reție lucrul, și deci, nici să-l revendice; 2° lucrul trebuie să se găsească în posesiunea cumpărătorului, posesiunea care, după cum știm, poate fi pur juridică; căci dacă acest lucru a trecut în mâna unui terțiu de bună credință, terțul va putea să respingă revendicarea vânzătorului, invocând art. 1909 din codul civil; 3° lucrul vândut trebuie să fie în starea în care se găsește în momentul predării lui, căci dacă el a fost transformat, revendicarea vânzătorului nu mai este cu putință, legea înțelegând a o exclude de câteori poate să existe contestație asupra lucrului revendicat.

Astfel, revendicarea nu va putea să aibă loc dacă stofa vândută a fost transformată în haine; dacă grâul sau porumbul vândut a fost prefăcut în făină; dacă lemnul vândut a fost prefăcut în cărbuni⁷⁾; dacă vinul vândut în butoaie a fost pus în sticle⁸⁾, etc.

De asemenea, vânzătorul unui clopot, care ar fi fost așezat în clopotnița unei biserici, n'ar mai putea să-l revendice: 1° pentru că acest lucru a devenit imobil prin încorporație; și 2° pentru că el fiind consacrat cultului (*res sacra*), nu mai este în comerț⁹⁾.

4° În fine, trebuie ca acțiunea vânzătorului să fie exercitată în cele opt zile care au urmat predarea lucrului¹⁰⁾, pentrucă tăcerea prelungită a vânzătorului ar dovedi că el a avut încredere în cumpărător.

Vânzătorul va exercita acțiunea sa în reven-

dicare pe cale de sechestrul, sau va cere ca lucrul revendicat să fie distras, adică exclus din urmărirea celorlalți creditori, în caz când ar exista din partea lor astfel de urmărire¹¹⁾.

Venim acum la § ultim al art. 1730, 5°, adică la perderea acțiunii rezolutorie prin perderea acțiunii în revendicare.

Știm că, afară de privilegiul său și de dreptul de revendicare, pe care le are vânzătorul unui lucru mobil neplătit, el mai poate încă cere rezilierea contractului, chiar dacă el a pierdut privilegiul său și acțiunea în revendicare (art. 1021 și 1365), și aceasta fie că cumpărătorul mai posedă încă lucrul, fie că el l-a transmis unui terțiu¹²⁾.

Soluția de mai sus este nedreaptă, pentrucă prin acest mijloc indirect, vânzătorul, din cauza neglijenței sale, ridică celorlalți creditori ai cumpărătorului, lucrul pe care ei au putut, cu drept cuvânt, să-l considere ca formând gagiul lor. De aceea, legiuitorul belgian, și al nostru după dânsul, derogând dela principiile generale, dispune prin art. 1730, 5° § ultim, că perderea acțiunii în revendicare aduce cu sine perderea acțiunii rezolutorie a contractului de vânzare, *în privința celorlalți creditori*, și aceasta pentru motivul că, în privința lor, ambele acțiuni au același efect, și anume: acela de a sustrage lucrul vândut dela urmărirea lor.

Trebuie însă să observăm că decăderea acțiunii rezolutorii nu poate fi invocată decât de creditorii cumpărătorului, iar nu de însuș cumpărătorul, care rămâne legat prin contractul său către vânzător, el neputând opune acestui din urmă nicio fine de neprimire din această cauză¹³⁾.

Apoi, această decădere poate fi opusă de către creditorii cumpărătorului numai vânzătorului care a făcut o vânzare peșin, fără a acorda nici un termen de plată, căci numai el poate să piardă acțiunea în revendicare, vânzătorul cu termen neavând această acțiune¹⁴⁾.

Vânzătorul cu termen, rămânând deci sub imperiul dreptului comun (art. 1021, 1365), va putea cere rezilierea contractului, chiar dacă a pierdut

⁵⁾ Cpr. Valette, *op. cit.*, p. 120, nota 2; Martou, *op. cit.*, II, 489, *in fine*, p. 153.

⁶⁾ Vezi Planiol, II, 1548; Mourlon, *Répet. écrites sur le C. Napoléon*, III, 1310, nota 10.

⁷⁾ Cpr. Cloes, *Privil. et hypothèques*, I, 546, p. 314; Planiol, II, 1553, etc.

⁸⁾ Tropiong, *Privil. et hypothèques*, I, 196.

⁹⁾ Cloes, *op. cit.*, I, 546, *in fine*, p. 314; Mourlon, *Examen critique du Comment. de Tropiong sur les privilèges*, I, 136, p. 427; Trib. Reims, *Dreptul* din 1910, No. 56. — *Contră*: Tropiong, *op. cit.*, I, 196, p. 300, care aprobă o decizie dată contra soluției de mai sus, de către Parlamentul din Paris, la 27 Februarie 1903.

¹⁰⁾ Aceste zile nu sunt, după părerea noastră, libere, art. 729 din Pr. civ. nefiind aplicabil decât la termenele cuprinse în procedura civilă, nu însă și la acele prevăzute de codul civil.

Dacă s'au făcut mai multe predări succesive, termenul de opt zile va curge dela fiecare predare, afară de cazul când ar fi vorba de o singură vânzare, care ar necesita mai multe predări, în care caz termenul de opt zile va curge dela ultima predare. Cloes, *op. cit.*, I, 545, p. 313.

¹¹⁾ Vigicé, III, 1305; Baudry et Loynes, *op. cit.*, I, 533, *in fine*; Aubry et Rau, V, § 356, p. 164 (ed. a 5-a), etc.

¹²⁾ Această din urmă soluție rezultă la noi din art. 1368 C. civil, care, cu deosebire de codul francez, unde ches-tiunea este foarte controversată, declară că acțiunea vânzătorului, pentru rezilierea vânzării, este reală. Vezi tom. VIII al Coment. noastre, p. 754 urm.

¹³⁾ Martou, *Privil. et hypothèques*, II, 496, p. 155; Cloes, *Idem*, I, 547, p. 315, etc.

¹⁴⁾ Legea a fost criticată din acest punct de vedere, și Facultatea din Caen, între alții, în observațiile sale asupra reformei ipotecare, proiectată în 1840, a cerut ca dreptul de revendicare să fie acordat și vânzătorului cu termen, iar nu numai celui fără termen, după cum pe nedrept dispune legea. Cpr. P. Pont, *Privil. et hypothèques*, I, 155.

privilegiul său, aceste două drepturi fiind distincte și deosebite unul de altul ¹⁵⁾.

Acestea sunt privilegiile speciale care se exercită asupra oricăror mobile. La aceste privilegii, trebuie să adăogim acele statornice de unele legi speciale ¹⁶⁾, de codul de comerț, de care nu ne putem ocupa în studiul de față ¹⁷⁾, și privilegiul creditorilor unei moșteniri și al legatarilor cari cer separația patrimoniului defunctului, de acel al moștenitorilor, spre a fi plătiți cu preferință fie asupra imobilelor, fie asupra mobilelor succesiunii, înaintea creditorilor personali ai moștenitorilor (art. 781 și 1743 ¹⁸⁾). Vom vedea însă mai la vale, sub aceste texte, că chestiunea de a se ști dacă separarea de patrimonii este sau nu un adevărat privilegiu, este foarte controversată.

D. ALEXANDRESCO

CESTIUNI SOCIALE

Crimele săvârșite din nevoie...

Pentru existența crimei sunt necesari doi factori: criminalul, care o făptuește și societatea, care e lezată.

Criminalul, însă fiind tot un produs al societății în care trăiește, urmează deci a cerceta germenii crimei în însuși mediul social și în raporturile dintre societate și individ, în diferitele exigențe ale societății, în diferitele trebuințe, nevoi, ce ea creiază — și dorințele ce ea face să se nască, — cari pot influența în mod periculos asupra individului mai puțin armat în lupta pentru existență.

Pentru o mai bună lămurire, să facem o mică clasificare a felului crimei, clasificare, care ne va înlesni expunerea:

Considerând *crima — largo sensu — ca «orice acțiune vătămătoare unei persoane, bunurilor altuia*

sau a acelorale societății» — după definiția dată de *Enrico Ferri*, pion al școalei italiene positiviste, se înțelege ușor că, în viața comună avem adeseori ocaziunea de a vătămă fie persoana, fie bunurile semenilor noștri.

Intr'adevăr, dat fiind că, în viața noastră comuna interesele diferă, tendințele și aspirațiunile noastre diferă și ele unele de altele. Apoi, aptitudinile sunt diferite și — adesea — superioritatea unora se bazează pe inferioritatea altora, gloria unora se ridică de cele mai multeori pe umilința altora... etc.

Din toate aceste tendințe, rezultă antagonisme care, vor face ca o parte din societate să lucreze în mod vătămător, sau, cel puțin, având această intenție, în detrimentul celeilalte părți din societate.

Deci, din punctul de vedere al *motivului*, care ar putea determina pe un individ a face o crimă, putem face următoarea diviziune a crimelor:

a) *Crime stranii, ciudate*, sunt crimele a căror mobil este un lucru de nimic și a căror origină nu se explică decât printr'o dezechilibrare cerebrală a criminalului. Astfel sunt crimele comise de alienați, epileptici. Aceste crime sunt comise fără nici un scop. Aci nu vom găsi antagonism între criminal și victima sa. E un fapt patologic: criminalul lucrează sub o impulzie bolnăvicioasă și nu trebuie pedepsit, ci tratat ca un bolnav și dat în cura medicală.

b) *Crime din pasiune* sunt rezultate din diferitele afecțiuni ale simțirii omenestii și din lupta omului contra semenilor săi pentru a dobândi — dacă nu superioritatea cel puțin considerațiunea dorită. Mobilul acestor crime poate fi ura, răzburarea, gelozia, etc. Acestea sunt crime datorite vieții comune, patimelor ce se deslănțuesc prin contactul vieții sociale.

Sunt numeroase și aceste crime, dar nu ne ocupăm de acestea, eșind din cadrul cercetarilor noastre.

Noi ne ocupăm de *cele mai numeroase crime* și anume de:

c) *Crimele săvârșite din nevoie, din trebuința de a avea, din necesitate.*

Mobilul acestor crime este lipsa, nevoia imprevizibilă de a-și apropia cineva ceea ce nu are, cu riscul ori căruși sacrificiu.

Explicația lor se găsește în instinctul animal al individului, în dorința de a se conserva, chiar în detrimentul semenului său. — Așa că, cercetate mai amănunțit aceste crime reprezintă o formă primitivă și salbatică de achizițiune a bunurilor, *cu singura deosebire că, la origina sa, crima avea o formă brutală, cu un caracter acut, spontan, iar cu trecerea timpului acest caracter s'a schimbat, din brutală crimă a luat un caracter*

¹⁵⁾ Martou, *op. cit.*, II, 497; Cloes, *Idem, op. și loco supra cit.*; P. Pont, *op. cit.*, I, 155, etc.

¹⁶⁾ Vezi, de exemplu, art. 29 din legea pentru creditul agricol dela 2 Iunie 1892; art. 15 din legea pentru înființarea unei bănci agricole dela 1 Aprilie 1894, etc.

¹⁷⁾ Privilegiile statornice de codul comercial sunt: privilegiul mandatarului (art. 387 urm.), acelu al comisionarului (art. 405) (cpr. Cas. rom. Bult. 1903. p. 659 și *Dreptul* din 1903. No. 48); acelu al cărașului (art. 437), al creditorului gagist (art. 480 modificat și completat prin legea din 15 Iunie 1906), privilegiile maritime (art. 678 urm., 684 urm.); privilegiile statornice de art. 783, în caz de faliment al debitorului, etc. În cât privește concursul privilegiilor stabilite de codul de comerț cu acele stabilite de codul civil, vezi art. 678 urm. C. comercial. Vezi în privința privilegiilor stabilite de codul comercial, în genere, Pand. fr., v^o *Privil. et hypothèques*, 2722 urm.

¹⁸⁾ Cpr. Beudant, *op. cit.*, I, 461 și II, 514.

cronic, în care inteligența și cultura individului joacă un rol preponderant.

* * *

Un exemplu de crimă cu formă brutală și cu caracter acut e dat de *Elie Reclus* în scrierile sale asupra popoarelor primitive: Un pescar sta liniștit pe malul mării lângă un coș cu scoici, pe care cu multă greutate le scosese din mare înainte de a veni nevastă-sa cu un copil. Pe când copilul se juca cu scoicile, — deodată, din neabăgare de seamă, răstoarnă coșul. Pescarul atunci, orbit de furie, apucă copilul de picioare și... izbindu-l cu capul de o stâncă, îl lasă mort pe loc.

Alt exemplu: Un criminal, *criminal modern*, descris de *Annunzio*. Își expune copilul de curând născut acțiunii aerului rece al iernei, ca să capete o dublă pneumonie, în urma căreia copilul încetează din viață.

Cel dintâi fel de crimă are un caracter acut, spontan, dar medieval, pe când cel din urmă are un caracter cronic, însă *modern*...

Aceste exemple dovedesc — și se confirmă prin marturisirea însăși a criminalilor — că, în momentul comiterii crimei, chiar acei criminali cari premeditează crima, nu și dau seama de starea lor sufletească.

Psychologia explică aceasta în modul următor: Când criminalul se găsește în prezența celuiia care-i va fi victimă, în el se petrece un fenomen fisio-psihologic. El devine pradă unei sguiderii nervoase, al cărei rezultat este formarea unei idei despotice, care întunecă pe toate celelalte și împiedică astfel ca în conștiința criminalului să se petreacă ceea ce în psihologie se numește *lupta motivelor*.

* * *

Cum s'ar putea curma răul?

Ne-o spunea cu foarte multă dreptate, nu de mult, d-l *M. Lépine*, distinsul prefect al poliției din Paris, vorbind asupra acestei chestiuni într-o ședință solemnă a Consiliului comunal din acel oraș.

Trebuie, zice d-l Lépine, ca viitorul delinquent să știe mai dinainte și cu exemple să i să facă dovadă, că, pentru infracțiunea gravă ce el va comite, nu va fi **numai** închis provizoriu, ci, va fi și pedepsit și că nimic și mai cu seamă **nimeni** nu-l va putea scăpa de la rigoarea și aplicarea legilor; că el, deci, va trebui să și facă pedeapsa meritată*).

S'au propus și alte mijloace pentru combaterea criminalității. Cadrul restrâns al acestui articol nu ne îngăduie nici a le enumera pe toate.

Vom vorbi totuși de un singur mijloc, propus

de Cezar Lombrozo în marea lucrare «*L'uomo delinquente*»:

La faptele criminalilor, zice Lombrozo, *societatea n'ar trebui să opună reacțiunea cu care li s'a răspuns până acum; ci, societatea trebuie să se servească de acele fapte, — sinbiozându-le.*

În sprijinul acestei păreri, Lombrozo citează *meduza*, un parazit primejdios, care trăiește pe capul unor anumiți pești...

Se înțelege că mulți pești se feresc de meduză, dar, sunt unii carora, pe lângă că le face rău ca parazit, le face și bine, scutindu-i de prigonirele altor pești mai mari, cari ar vrea să-i înghită și cari se feresc și ei de meduză.

Alt exemplu: Cazul conductorilor poștali, de pe timpul când rețeaua drumurilor de fer nu era așa de întinsă și pe când transportul scrisorilor se făcea cu poștalionul. Atunci se observase că scrisorile soseau întotdeauna cu întârziere, din cauza conductorilor, cari, de multe ori petreceau nopți întregi prin cărciumi și, cu toate pedepsele și amenințările, era imposibil a sili pe acei conductori să-și caute conștiincios de serviciu. S'a propus atunci ca acele poștalionane, cari duceau scrisorile, să transporte și călători... Din acel moment scrisorile ajungeau foarte regulat la destinație, pentru ca conductorii nu mai puteau întârzia, zoriți fiind de călători să-și continue drumul regulat.

Brigandajul în Sardinia n'a putut fi stârpit de cât cu introducerea tramvaielor și tramcurelor în acele locuri, unde mai înainte nici pedeapsa cu moartea nu putea să-l stârpească.

În sfârșit, jafurile și pungășiile ce se faceau noaptea printre colonadele uriașei biserici Sf. Petru din Roma, de cătră tâlharii cari jefuiau pe trecători la adăpostul întunerecului, acele jafuri și pungăși, cari nu au putut fi împedicate nici prin paza cea mai strașnică, nici cu pedepsele cele mai grele, au încetat deodată numai prin așezarea unui singur felinar în centrul cercului format de acele colonade, etc.

* * *

După părerea lui Lombrozo, deci, ar rezulta că, criminalitatea s'ar reduce, dacă societatea ar lua măsuri ca, fie care individ să aibă atât cât îi trebuie, pentru a nu fi silit să recurgă la bunul altuia, pe care să și-l apropie prin mijloace nelegale.

Dar, se ridică o obiecțiune: Natura omenească nu se poate schimba așa de lesne, — prin urmare, zadarnice ar fi măsurile mai omenoase, ce s'ar lua în potruva criminalilor...

Această constatare este, însă, superficială și lesne o poate face oricine, — dacă ne referim numai la scurtul timp al existenței unui om. Ea însă

*) «La presse Médicale» No 52 din 27 Iunie 1909.

nu poate avea nici o tărîe împotriva prevederilor științifice.

Intr'adevăr, privind mai serios lucrurile, am vedea că *egoismul*, care este pricina multor păcate omenești, n'ar mai fi atunci un izvor atât de bogat în îndemnul la crime și delict, caci, fără îndoială, omul având cu ce trăi și ne mai râvnind la bunul altuia, — aceasta ar aduce, pe lângă alte multe foloase și îmbunătățirea naturii omenești.

Forșani.

C. S. BALLAN,
Magistrat Trib. Putna.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 11 Maiu 1910

Președinția d-lui D. CUCULI Consilier

Sanda I. Șaramet cu Ioana Stoica Ion ș. a.

Partagiu — Dreptul fiecărui compărțitor de a propune reclamarile sale în contra formării loturilor. — Dacă această propunere se poate face pentru prima oară în apel, înainte de a se proceda la tragerea la sorți a loturilor. — (Art 744 din codul civil).

După art. 744 din codul civil, mui înainte de a se procedea la tragerea părților la sorți, fiecare compărțitor este admis să propună reclamarile sale în contra formării părților.

Prin urmare, și întru cât apelul este devolutiv, cererea de a se obliga un comostenitor la raport, constituind un mijloc de apărare, se poate propune pentru prima oară în apel, înainte însă de a se proceda la tragerea la sorți a loturilor.

Deciziunea 267/910. — Casată, după recursul făcut de Sanda I. Șaramet, sentința Tribunalului Vlașca, No. 94/908, dată în proces cu Ioana St. Ion ș. a.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat P. Borș, în desvoltarea motivului de casare; și

Pe d-l avocat Gr. Zane, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de recurs:

«Violarea art 737, 738 și 740 din Codul civil și exces de putere.

«Eu făcând apel în contra cărții de judecată No 402/903, a judelei ocolului Neajlov din județul Vlașca relativ la împărțirea averii de succesiune rămasă pentru mine și intimații dela autorul nostru comun Ion Dobrin zis Năpârstoc, am cerut dela Tribunalul Vlașca anularea actului de procedură pentru viciu de procedură, apelul fiind devolutiv și am obținut-o prin jurnalul său No 2311/906. Făcându-se noua expertiză și remițându-se lucrarea tribunalului, am cântat să lichidez față cu ceilalți comostenitori împărțitori, conturile de dreptă împărțită pentru a se stabili o adevărat legală masă succesorală. Intimații primiseră dela autorul nostru comun încă de când era în viață oarecari înzeștrări și dăruiri pentru care cuvânt la doi intimații, cari erau prezenți la înfățișarea dela 18 Martie 1898 le-am dat jurământ, admis de tribunal, constatând preluările date de defunctul Dobrin; iar pentru cel al treilea absente, Stan Marin Badea, am cerut să fie chemat la interogator.

«Tribunalul de Vlașca însă imi respinge dlatoriul cerut, și în fond imi respinge condamnarea celor prezenți la raportul preluărilor, pe motiv că cererile mele sunt neîntemeiate, că odată ce masa succesorală a fost deja formată la prima instanță, eu nu am criticat-o; și apoi prin jurnalul No 2311/906 (pa-

gina 108) s'a anulat actul de expertiză a primei instanțe, fără să se aducă vre-o modificare masei succesorală, ceea ce este un jurnal interlocutor asupra căruia tribunalul nu poate reveni.

«Intru cât o hotărîre de partaj dată în prima instanță este susceptibilă după lege a fi atacată cu apel, ceea ce am și făcut; intru cât apelul prin natura sa devolutivă pune chestiunea întreaga la a doua instanță de fond; și intru cât expertiza făcută de judele de ocol a fost refăcută prin un nou act de estimățiune; desigur că eram în dreptul meu ca imediat în urma acestui act (v art 737 C c), și după ce tribunalul admisesse jurământul deferit și prestat de adversarii mei prezenți sau să ne trimească înaintea unui arbitru pentru adevărata și regulată stabilire a masei succesorală, în urma compunerii părților prin restituirea ad-raportul prelevărilor sau nefăcând trebuință însuș tribunalul să procedea la statuarea părților în urma preluărilor (art. 740 C c), bine înțeles după ce în urma chemării celui al treilea intimat la interogator s'ar fi precizat și acea ce acesta a prelevat dela defunct.

«Procedura tribunalului a fost arbitrară, în contra textelor precise de lege și făcute cum vom arăta prin un manifestat exces de putere, lovind în dreptul de apărare și în principiul egalității părților în materie de partaj».

Având în vedere că din sentința supusă recursului se constată că tribunalul judecând în apel, a respins cererea făcută de recurență de a se obliga comostenitorii săi, intimații în recurs, să raporteze la masa succesorală darurile ce le-au primit dela defunctul Ion Dobrin, a cărui moștenire urma să fie împărțită între dânsii, pentru motivul că o asemenea cerere nu mai poate să fie făcută după depunerea raportului expertului și formarea loturilor;

Considerând că art 741 din codul civil prevede că mai înainte de a se procedea la tragerea părților la sorți, fiecare compărțitor este admis să propună reclamarile sale în contra formării părților;

Considerând că apelul fiind devolutiv, cererea de a se obliga un comostenitor la raport, care constituie un mijloc de apărare, dacă n'a fost făcută la prima instanță ea se poate propune pentru prima oară în apel, înainte de a se procedea la tragerea la sorți a loturilor;

Că, așa fiind, tribunalul a comis în speță un adevărat exces de putere și a violat art 744 citat, când a respins cererea recurenței de a se obliga intimații la raport, pe motiv că o asemenea cerere nu se poate face după depunerea raportului expertului și a formării loturilor;

Că, dar, motivul cătă a se admite ca fondat și de a se casa hotărîrea supusă recursului;

Pentru aceste motive, Curtea admite recursul și casează, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 15 Iunie 1910

Președinția D-lui G. N. BAGDAT, Prim-președinte

G. Giurea, recurs corecțional, delict de presă.

Delict de presă. — Recurs — Dacă recurentul trebuie a fi constituit prizonier sau liberat pe cauțiune la ziua judecării recursului, atunci când este condamnat definitiv la o pedeapsă privativă de libertate. — (Art. 422 din procedura penală).

În materie de delict de presă, când recurentul este condamnat în mod definitiv la o pedeapsă privativă de a lui libertate, trebuie să se conformeze art. 422 din procedura penală, până la ziua judecării recursului.

Deciziunea 2150/910. — Declarat inadmisibil, după divergență, recursul făcut de G. Giurea,

contra deciziei No. 1/910, a Curței cu juri din județul Putna.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Mora, asupra chestiunii admisibilității recursului, rămas în divergență; și

Pe d-l procuror St. Stătescu, în concluziuni, pentru inadmisibilitatea recursului.

Deliberând,

Asupra chestiunii ridicată de d-l procuror-general, dacă în materie de delict de presă se aplică sau nu dispozițiunile art. 422 din procedura penală:

Având în vedere dispozițiunile acestui articol după care, cei condamnați la o pedeapsă privativă de a lor libertate, nu sunt admiși a face recurs în casafie decât punându-se în stare de închisoare sau să fie eliberați pe cauziune;

Considerând că dispozițiile acestui articol sunt generale, căci ele nu fac nici o distincțiune pentru admisibilitatea recursului între delictele de drept comun și cele de presă;

Că, art. 24 din Constituție, modificat la 1884, nu a adus nici o atingere la dispozițiile art. 422 din procedura penală, căci el n'a interzis în delictele de presă decât arestul preventiv, și în speță nu e vorba de un arest preventiv, ci de o condamnare definitivă în contra căreia condamnatul a recurs în casafie;

Că, scopul art. 422 fiind ca cei condamnați la închisoare să nu se poată sustrage dela pedeapsă și că dășii să arate supunere hotărârii ce atacă cu recurs, aceiași rațiuni există și pentru cei condamnați pentru delict de presă, ca și cei condamnați în delict de drept comun;

Că, prin urmare, intru cât în speță, nu e vorba de un arest preventiv, ci de o condamnare definitivă atăcată cu recurs în casafie, condamnatul trebuie să se conformeze art. 422 din procedura penală, adică să fi fost azi pus în stare de închisoare, sau să fi fost liberat pe cauziune;

Că, intru cât recurentul n'a satisfăcut nici una din aceste condiții, recursul său urmează să fie declarat inadmisibil;

Pentru aceste motive, Curtea declară inadmisibil recursul, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 24 Septembrie 1910

Președinția d-lui D. CUGULI, președinte

G. V. Davițoiu zis Botez, V. C. Berulescu și D. Mercioiu, dați jud. căței pentru furt

Furt. — Dacă luarea de nisip și pietriș poate face obiectul unui furt — (Art. 308 din codul penal).

Legea neprevăzând anume lucrurile cari pot face obiectul unui furt, poate să fie furt și luarea de nisip și pietriș, dacă sunt constatate elementele acestui delict.

Deciziunea 2809/910. — Respins. recursul făcut de G. V. Davițoiu zis Botez, V. C. Berulescu și D. Mercioiu, contra sentinței No. 2215/910 a Tribunalului Gorj.

Curtea,

Ascultând raportul făcut în cauză de d-l consilier G. N. Raicovicianu; și

Pe d-l procuror St. Stătescu, în concluziuni.

Deliberând.

Asupra motivelor de casare:

I. «Rău și prin violarea legii n'i s'a agravat pedeapsa prin calificarea faptului de furt care e pedeapsă infamantă»

II. «Furtul de pământ și piatră nu e prevăzut de codul penal, urma dar să fim absolviți».

III «Afacerea e un delict civil iar nu penal, urma deci să fim achitați».

IV. «Rău nu n'i s'a admis proba cu martori și proba obligațiunilor noastre»

V. «Rău s'au dat despăgubiri civile reclamantului care nu le-a cerut și care prin scrisoarea prezentată de noi, a renunțat la ele, a recunoscut că nu suntem vinovați».

Având în vedere că prin sentința supusă recursului, tribunalul a constatat în fapt, că recurenții pe sub ascuns, cu intenție frauduloasă și cu cuget de a-și însuși pe nedrept au luat cu carele, nisip și pietriș de pe proprietatea reclamantului;

Considerând că astfel constatat faptul, el constituie delictul de furt, iar nu de distrugere, precum îl calificase judecătorul de ocol;

Că, instanța de apel putând schimba calificarea faptului, recurenții nu pot să-și facă dintr-aceasta un motiv de casare ei fiind chemați a se apăra de faptul în sine, nu de calificarea lui legală;

Considerând că legea nu prevede anume lucrurile cari pot face obiectul unui furt, așa că poate să fie furt și luarea de nisip și pietriș dacă sunt constatate elementele acestui delict, precum constată tribunalul în sarcina recurenților;

Considerând, în ce privește proba cu martori, că o asemenea probă n'a fost cerută înaintea tribunalului, așa că motivul respectiv este neexact în fapt;

Considerând, în ce privește despăgubirile civile acordate reclamantului, cu drept cuvânt ele au fost menținute de tribunal, intru cât au fost cerute de reclamant înaintea primei instanțe și în apel recurenții n'au dovedit că reclamantul n'a suferit nici o pagubă;

Că, de aceea, toate motivele de casare sunt nefondate;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 6 Octombrie 1910

Președinția d-lui G. P. PETRESCU președinte

Carol de Hillerin cere înscrierea în listele electorale din Constanța

Drept electoral. — Dobrogea. — Acordarea întregimei drepturilor politice locuitorilor din Dobrogea prin legea din 1910. — Condițiuni cerute de art. 3 din lege. — Dacă se poate invoca o decizie anterioară relativă la înscrierea în listele comunale. — Soluție negativă.

1. Articolul 3, litera a, din legea pentru acordarea drepturilor politice locuitorilor din Dobrogea a acordat întregimea drepturilor politice, deci și dreptul de alegător numai locuitorilor cetățeni otomani cari aveau domiciliul real în județele Constanța și Tulcea în ziua de 11 Aprilie 1877.

Prin urmare, cu drept cuvânt, Comisiunea respinge o cerere de înscriere, când constată că petiționarul s'a stabilit în Dobrogea la anul 1881 și avea la acea dată calitatea de cetățean francez.

2. Pentru a obține înscrierea în listele electorale în baza legii din 1910 pentru acordarea drepturilor politice locuitorilor din Dobrogea, nu se poate invoca o decizie anterioară privitoare la înscrierea în listele electorale comunale.

Deciziunea 24/910. — Respins recursul făcut de Carol de Hillerin, contra deciziunii cu No. 345 din 1910 a Comisiunii pentru întocmirea primelor liste electorale din județul Constanța,

Curtea,

Ascultând pe d-l Em. Culoglu, în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l procuror N. I. Zamfirescu, în concluziuni pentru respingere.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Rău Comisiunea pentru alcătuirea primelor liste electorale din județul Constanța mi-a respins cererea de înscriere în listele electorale ale județului Constanța, întru cât din actele ce am prezentat înaintea Onor. Comisiunei și alate la dosar se constată că: sunt cetățean român și că întrunesc toate condițiile cerute de lege pentru a fi alegător. Invoac, în acest sens și deciziunea Onor. Curții de casație cu No. 9 din 1896».

Având în vedere decizia supusă recursului;

Considerând că Comisiunea pentru a respinge cererea recurentului de a fi înscris în primele liste electorale ale județului Constanța, în baza legii pentru acordarea drepturilor politice locuitorilor din Dobrogea motivează și constată în fapt, din chiar declarația recurentului de renunțare la protecția străină, că dânsul s'a stabilit în Dobrogea la anul 1881 și avea la acea dată calitatea de cetățean francez;

Având în vedere că art. 3 din legea pentru acordarea drepturilor politice locuitorilor din Dobrogea, a acordat întregimea drepturilor politice, deci și dreptul de alegător, numai locuitorilor cetățeni otomani cari aveau domiciliul real în județele Constanța și Tulcea în ziua de 11 Aprilie 1877;

Că, dintr'acest punct de vedere, nici deciziunea cu No. 9 din 1896, pronunțată de această înaltă Curte, numai în raport cu drepturile comunale după legile existente în acel timp și înainte de legea din 1910, nu poate schimba pozițiunea și drepturile pe cari noua lege voește să le recunoască persoanelor cari cer să se bucure de întregimea drepturilor politice în Dobrogea;

Considerând că, astfel fiind, cu drept cuvânt Comisiunea a respins cererea recurentului de a fi înscris în listele electorale, așa că motivul de casare fiind nefondat, el trebuie a fi respins;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

CURTEA DE APEL DIN GĂLAȚI, SECȚIA II

Audiența dela 28 Aprilie 1910

Președinția d-lui V. TATARU, Consilier

Moritz Lichtenberg cere a se constata că pedeapsa la care a fost condamnat e prescrisă.

Pedepse. — Prescrierea lor. — Cerere de prescriere. — Constatarea de fapt. — (Art. 597 proc. penală).

1. Prescripțiunea unei pedepse este de ordine publică, și are loc deplin drept prin trecerea timpului de cinci ani pentru pedepsele corecționale.

Prin urmare, după această trecere de timp prevenitul nu poate să facă nici o cerere pentru constatarea de fapt a prescrierii pedepsei, întru cât ea este fără interes, iar Ministerul public este dator ca, după interval de timp de 5 ani, să înceteze cu executarea pedepsei.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Moritz Lichtenberg prin procuratorul său avocat A. D. Radovici, contra sentinței Tribunalului Covurlui s. I-a, No. 182/910, prin care i se respinge ca rău îndreptată cererea de a se declara prescrisă pedeapsa de 5 ani la care a fost condamnat prin sentința corecțională No. 390/903;

Considerând că, în adevăr, se constată că numitul Lichtenberg fiind condamnat de Tribunalul Covurlui s. I,

prin sentința No. 390/903 la 5 ani închisoare pentru bancrută frauduloasă, s'a emis mandat de arestare care s'a publicat prin *Monitorul Oficial*, întru cât condamnatul a fugit din țară;

Considerând că astăzi înaintea Curței, procuratorul lui Lichtenberg declară că dânsul se află în străinătate și solicită o decizie prin care să se constate că pedeapsa este prescrisă, așa că la întoarcerea în țară să nu fie arestat;

Având în vedere că prescripțiunea este de ordine publică și are loc deplin drept prin trecerea timpului de 5 ani pentru pedepsele corecționale; prin urmare, odată acest termen expirat, cum e în speță, Ministerul public însărcinat de lege conform art. 193 din proc. penală cu executarea pedepselor, este dator a înceta cu această executare, fără ca să fie nevoie de vre-o hotărâre judecătorească care să constată expirarea termenului; așa că cererea prevenitului de a se pronunța o asemenea decizie este fără interes; o asemenea intervenire a instanței judecătorești ar fi necesară numai când cu toate că faptul e prescris, totuși Ministerul public, prin abuz de autoritate, ar executa pedeapsa, atunci negreșit cel executat ar fi în drept să se adreseze la tribunalul care a pronunțat pedeapsa, care va statua asupra contestațiunii, până atunci cererea lui rămâne fără interes;

Că, prin urmare, bine tribunalul a respins cererea și deci apelul este nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, ca nefondat apelul, etc.;

(ss) V. Tătaru, D. Istrati Em. Stroici.

Grefier (s) Zăgănescu

Opiniune

Având în vedere apelul făcut de A. D. Radovici ca procurator a lui Moritz Lichtenberg contra sentinței Tribunalului Covurlui s. I, No. 182/910, prin care se respinge cererea de a se constata ca prescrisă pedeapsa de cinci ani, pronunțată de acel tribunal, prin sentința No. 390/903 pentru faptul de bancrută frauduloasă;

Având în vedere că sentința tribunalului a rămas definitivă prin neapelare dela data de 15 August 1903, când s'a emis contra condamnatului mandatul de arestare No. 396/903 publicat în *Monitorul Oficial* No. 113/903, că dela această dată și până la 5 Februarie 1910 când s'a introdus de apelant la tribunal cererea de a se declara pedeapsa prescrisă, fiindcă a trecut cinci ani fără ca zisa sentință să fi fost executată;

Având în vedere că conform art. 597 din proc. penală, pedepsele pronunțate prin o decizie sau sentință, în materie corecțională, se prescriu prin cinci ani împliniți dela data deciziunii sau sentinței care le-a pronunțat în ultimă instanță, iar prin aliniatul al doilea se prevede că pentru pedeapsa pronunțată de tribunalul de primă instanță, termenul de cinci ani curge din ziua în care sentința nu va mai putea fi atacată pe calea apelului;

Considerând că, în speță, apelantul cere a se constata că pedeapsa este prescrisă și în consecință de a se anula mandatul de arestare emis pentru executarea sentinței;

Considerând că nu este vorba de a se face o contestație la executare, pentru ca cererea să fie adresată instanței însărcinată cu executarea, dar se cere pur și simplu constatarea unui fapt, anume că pedeapsa este prescrisă;

Considerând că art. 597 din proc. penală nearătând că instanța trebuie să constate și să decidă că o pedeapsă este prescrisă, rezultă implicit că instanța competentă este aceia de fond care a pronunțat pedeapsa, și deci bine s'a adresat reclamantul tribunalului cu o asemenea cerere;

Pentru aceste considerente, suntem de părere a se admite apelul, a se reforma sentința tribunalului și în consecință;

A se declara pedeapsa pronunțată contra lui Moritz

Lichtemberg prin sentința No 300/903 ca prescrisă, și a se face cunoscut parchetului că mandatul de arestare emis în executarea acestei sentințe este anulat;

(s) Fr. Papp.

JUDECATORIA OCOLULUI I CRAIOVA

Audiența dela 22 Octombrie 1909

Carte de judecată civilă

P. I. Băllan cu D. T. Olteanu

Convențiuni — Condițiuni pentru validitatea lor. — Cauză ilicită, motiv ilicit, imoral. — Moralitatea actului juridic. — Intențiunea părților — Nulitate. — (Art. 948, 966, și 968 din codul civil).

Deși printre condițiunile esențiale, prevăzute de art. 948 din codul civil, pentru validitatea convențiilor, nu este prevăzută și motivul — totuși ori de câte ori, — în urma aprecierii moralității unui act juridic, după intențiunea, pe care au avut-o părțile, sau numai una din ele, când au contractat s'ar găsi, că acest act juridic este dictat de un motiv ilegal, imoral, un asemenea motiv are aceeași înrăurire asupra obligațiunii, ca și cauza ilicită, făcând inexistență convențiunea.

Astfel, este nulă o convențiune intervenită între un cârciumar și un candidat pentru alegerea consiliilor comunale, în baza căreia cârciumarul a dat băutura alegătorilor, după ordinul ce-l primise dela acel candidat care, la rândul său, se obliga ca să plătească băutura, de oarece, acesta, cinstind pe alegători cu băutura numai ca să dobândească voturile acestora, obligațiunea sa, de-a plăti băutura, înlocuindu-se pentru acest scop, este dictată de un motiv ilicit, imoral.

Judecata,

Având în vedere acțiunea pornită de P. I. Balan, în potriua lui D. T. Olteanu, care are de obiect, obligarea acestuia la plata sumei de lei 12, costul băuturii pe care a dat-o alegătorilor, după cererea părților:

Având în vedere actele din dosar și susținerile părților;

Având în vedere că din toate acestea rezultă următoarele:

Prin anul 1906, în comuna Malu-Mare, județul Dolj, pe timpul alegerilor comunale, între reclamant care era cârciumar și între pârît, care candida pentru locul de consilier comună, a intervenit o convențiune, în baza căreia reclamantul a dat băutura alegătorilor, pentru suma de lei 12, după ordinul ce-l primise dela pârît, care la rândul său, se obliga, ca să plătească băutura, cu care a cinstit pe alegători, numai pentru ca să obțină voturile acestora;

Având în vedere că deși pârîtul nu recunoaște datoria, totuși, față cu susținerea reclamantului, că el poate să dovedească cele reclamate urmează a se vedea, dacă aceasta este necesar, sau, nu este mai bine, a se declara inadmisibilă acțiunea, pentru cazul, când, în urma aprecierii moralității actului juridic, intervenit între reclamant și pârît, după intențiunea pe care a avut-o pârîtul când a contractat cu reclamantul, s'ar găsi că există un motiv ilicit, imoral, care să facă fără ființă convențiunea, pe care reclamantul își întemeiază acțiunea;

Considerând că printre condițiunile esențiale prevăzute de art. 948 din codul civil pentru validitatea con-

vențiilor este și cauza licită; iar conform art. 966 și 968 din codul civil, obligațiunea formată pe o cauză ilicită nu poate avea nici un efect și că cauza este ilicită când este prohibită de legi, când este contrarie bunelor moravuri și ordinii publice;

Considerând că, de asemenea jurisprudența, ori de câte ori, este vorba de un act juridic, chiar cu titlu oneros, dictat de un motiv ilegal, imoral, a declarat nule convențiunile, nu numai pentru cauza ilicită, dar și pentru motiv sau scop ilicit, imoral;

Că, așa fiind, pentru a se hotărî, că în speță, reclamantul n'are acțiune, de oarece convențiunea intervenită între acesta și pârît, este nulă, fiind contrarie ordinii publice, urmează a se examina, dacă motivul, scopul obligațiunii pârîtului, sunt ilicite, imorale;

Considerând că într-o convențiune, motivul, este scopul depărtat și indirect, pe care îl urmărește fiecare parte contractantă;

Că în convențiunea intervenită între reclamant și pârît, motivul, scopul, depărtat și indirect pe care l'a urmărit pârîtul, când a contractat cu reclamantul, a fost, ca, cinstind pe alegătorii cu băutura comandată acestuia, să dobândească voturile alegătorilor;

Că, de aci, urmează a se vedea, dacă acest mijloc întrebuițat de pârît, pentru a reuși ca să fie ales este permis de lege și imoral;

Având în vedere că raporturile dintre alegător și ales, au preocupat în totdeauna pe legiuitor, care a căutat, ca prin lege să garanteze libertatea alegerilor, ca alegătorul să fie scos de sub influența alesului, înlăturând orice ar contribui ca alegătorul, când votează, să nu își poată exercita liber dreptul său de vot;

Că legiuitorul când a garantat prin lege exercițiul dreptului de vot, a făcut-o aceasta, cu scopul ca să predomine, interesul social asupra celui individual, și oricine ar lucra în potriua acestor reguli, este socotit, că lovește în ordinea publică și în așezarea legilor;

Considerând că faptul din partea unui candidat la alegerea consiliilor comunale, de a da băutura alegătorilor, pentru ca cu modul acesta, să dobândească voturile acestora, este în potriua chipului cum legea înțelege ca alegătorii să-și exercite dreptul lor de a vota;

Că astfel fiind, și cum este stabilit că motivul obligațiunii pârîtului este ilicit, imoral, actul juridic, intervenit între acesta și reclamant, dictat de acest motiv, urmează a se declara ca nul;

Că în cazul acesta, convențiunea, pe care reclamantul își întemeiază acțiunea, nepunând produce nici un efect, cererea reclamantului de a-și dovedi pretențiunea sa, urmează a fi respinsă.

Pentru aceste motive, respinge, etc.

Judecător, C. Dumitrescu.

A apărut: **CODUL DE PROCEDURA CIVILA** adnotat de d-l *Em. Dan*, avocat, membru în Comitetul de redacție al «Curierului Judiciar», cu o *Prefață* de d-l *Toma Stelian*, ministrul Justiției.

Vol. format mare cuprinde 56 coale tipar și e prevăzut cu un *Index alfabetic* care înlesnește cercetările.

PREȚUL 14 lei cotorot; 16 lei legat în pânză peste tot și 17 lei legat cu piele la cotor.

Comenzile se primesc la CURIERUL JUDICIAR d; d-l codreanu, care se vede la ce era contra valoare, mandat poștal sau ramburs, ori ce cărți cu drept române și străne.

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal direct la administrația ziarului «Curierul Judiciar» București, fără a mai aștepta încunoștințări cari sunt costisitoare, sau să plătească la prezentare numai în mână încasatorilor: I. RIVEANU pentru provincie; iar pentru Capitala vechiului încasator, sau ajutorului său C. PETCULESCU, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu matea, investite cu ștampila: CURIERUL JUDICIAR.